

Το ισχυρό φλερτ της Χρυσής Αυγής, με διψήφιο ποσοστό στις πρόσφατες εκλογές για το Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο, δικαίως, θεωρήθηκε, ανησυχητικό. Αυτό σαν πρώτη ανάγνωση. Όχι τόσο διότι είναι ένα ακροδεξιό κόμμα, αλλά κυρίως διότι δεν κάνει καμιά προσπάθεια, να πείσει ότι δεν είναι ναζιστικό.

Το θετικό της υπόθεσης είναι, ότι αν η Χ.Α. επιθυμήσει να περάσει στο επόμενο στάδιο δράσης, δηλαδή την κλιμάκωση της παραστρατιωτικής της δραστηριότητας με σκοπό την βίαιη αρπαγή της εξουσίας, ακούγεται παράλογο και ουτοπικό αλλά είναι ένα σενάριο, δεν θα βρει πολλούς από τους ψηφοφόρους της πρόθυμους να παίξουν τους σκληρούς ρόλους των στελεχών των ταγμάτων εφόδου.

Υπάρχει η λογική εκτίμηση ότι από την ακροδεξιά ψήφο διαμαρτυρίας πολλών πολιτών, με καθόλου ή διάτρητη ιδεολογία, για μια κατάκοπη κοινοβουλευτική δημοκρατία, έως την κατάλυσή της από μαχόμενους εθνικοσοσιαλιστές η απόσταση είναι μεγάλη. Στην, κατά πολλές έννοιες, ξεδοντιασμένη Ελλάδα, πολύ μεγαλύτερη.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα της Ελληνικής Δημοκρατίας δεν είναι αυτό. Είναι ότι χάθηκε η τεράστια ευκαιρία της Μεταπολίτευσης να βάλει στο περιθώριο τόσο τη φαυλότητα του παλαιοκομματισμού όσο και τη βίαιη φαιδρότητα της δικτατορίας.

Το πως στράγγιξε η έννοια της πολιτικής και των εκλογών τόσο πολύ, τόσο εύκολα, ώστε να γεννηθούν γενιές ολόκληρες απολιτίκ πολιτών, είναι ένα ερώτημα με πολλές απαντήσεις.

Το ότι έχει απαξιωθεί τόσο πολύ η πίστη στην εκλογική διαδικασία δεν οφείλεται αποκλειστικά σε «πουλημένους πολιτικούς», «αργυρώνητους διαχειριστές της εξουσίας» και «κουρασμένους» ή «Γκούφιδες» πρωθυπουργεύοντες που πέφτουν από τα ποδήλατα.

Είναι δε σαφές ότι οι μνημονιακές κυβερνήσεις με τα τρομοδιλήμματα και οι ασταθείς αντιπολιτευτικές δυνάμεις με την σωρεία των συνιστωσών ωφελούν το χάος του να διατηρείται ένας λαός αμόρφωτος, απολιτικός και μαχόμενος μόνον περί πάρτης.

Ύστερα από την περιπέτεια του 20ου αιώνα, με τόσους πολέμους, Εθνικούς Διχασμούς, Εμφύλιους, Κατοχές με τόσο αίμα με τέτοιες απώλειες και θυσίες περιμέναμε κάτι περισσότερο.